

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

3. března 2011 *

Ve věci C-440/09,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Sąd Najwyższy (Polsko) ze dne 18. srpna 2009, došlým Soudnímu dvoru dne 11. listopadu 2009, v řízení

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Nowym Sączu

proti

Stanisław Tomaszewski,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát)

ve složení J.-J. Kasel (zpravodaj), předseda senátu, A. Borg Barthet a E. Levits, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

* Jednací jazyk: polština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. listopadu 2010,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Nowym Sączu D. Karwala-Szot a B. Rębilas, jako zmocněnkyněmi,

- za polskou vládu J. Faldyga a A. Siwek, jako zmocněnkyněmi,

- za Evropskou komisi V. Kreuschitzem a M. Owsiany-Hornung, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

¹ Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 45 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané

osoby, na osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1992/2006 ze dne 18. prosince 2006 (Úř. věst. L 392, s. 1, dále jen „nařízení č. 1408/71“).

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Nowym Sączu (instituce sociálního zabezpečení – pracoviště ve městě Nowy Sącz, dále jen „Zakład Ubezpieczeń Społecznych“) a S. Tomaszewskou, jehož předmětem je zohlednění doby pojištění získané jmenovanou v jiném členském státě a také pravidla pro určení minimální doby pojištění požadované polským právem pro získání nároku na starobní důchod.

Právní rámec

Právní úprava Unie

- 3 Podle čl. 1 písm. r) nařízení č. 1408/71 se „dobami pojištění“ rozumějí příspěvkové doby nebo doby zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, které jsou definované nebo uznané za doby pojištění právními předpisy, podle nichž byly získány nebo

se považují za získané, a všechny podobné doby, pakliže je uvedené právní předpisy považují za rovnocenné dobám pojištění.

- 4 Článek 45 uvedeného nařízení, nadepsaný „Započítávání dob pojištění [nebo bydlení] získaných podle právních předpisů, kterým zaměstnaná osoba nebo osoba samostatně výdělečně činná podléhala, pro získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky“, ve svém odstavci 1 stanoví:

„Pokud právní předpisy členského státu podmiňují získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky v rámci systému, který není zvláštním systémem ve smyslu odstavce 2 nebo 3, splněním dob pojištění nebo bydlení, přihlíží příslušná instituce uvedeného členského státu v nezbytné míře k dobám pojištění nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, ať již v rámci obecného nebo zvláštního systému a jako zaměstnaná osoba, nebo osoba samostatně výdělečně činná. Pro uvedený účel přihlíží k těmto dobám, jako by byly získány podle jí uplatňovaných právních předpisů.“

Vnitrostátní právní úprava

- 5 V Polsku jsou starobní a jiné důchody upraveny ustawą o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (zákon o starobních a jiných důchodech vyplácených z fondu sociálního zabezpečení) ze dne 17. prosince 1998, v konsolidovaném znění (Dz. U. z roku 2004, č. 39, položka 353, dále jen „důchodový zákon“).

6 Článek 5 důchodového zákona stanoví:

„1. Při zjišťování nároku na starobní nebo jiný důchod a při výpočtu jeho výše se s výhradou odstavců 2 až 5 přihlíží k těmto dobám:

- 1) příspěvkovým dobám ve smyslu článku 6;
- 2) nepříspěvkovým dobám ve smyslu článku 7.

2. Při zjišťování nároku na starobní nebo jiný důchod a při výpočtu jeho výše se k nepříspěvkovým dobám přihlíží v rozsahu, ve kterém tyto doby nepřesáhnou třetinu prokázaných příspěvkových dob.

[...]“

7 Článek 10 odst. 1 uvedeného zákona stanoví:

„Při zjišťování nároku na starobní důchod a při výpočtu jeho výše se s výhradou článku 56 navíc přihlíží jako k příspěvkovým dobám k těmto dobám:

[...]

- 3) dobám zaměstnání získaným v zemědělském podniku před 1. lednem 1983 po dovršení věku 16 let, jestliže jsou příspěvkové a nepříspěvkové doby zjištěné v souladu s články 5 až 7 kratší než doba nezbytná pro získání nároku na starobní důchod, a to v rozsahu nezbytném k doplnění této doby.“

- 8 Článek 29 odst. 1 bod 1 důchodového zákona zní:

„Z pojištěných osob narozených před 1. lednem 1949, které nedovršily důchodový věk stanovený v čl. 27 bodu 1, mohou odejít do starobního důchodu:

- 1) ženy po dovršení 55 let, pokud získaly v souhrnu alespoň 30 let příspěvkových i nepříspěvkových dob nebo 20 let v případě, že byly uznány osobami s plnou pracovní neschopností.“

- 9 Článek 46 tohoto zákona stanoví:

„1. Nárok na starobní důchod podle podmínek stanovených v člancích 29, 32, 33 a 39 přísluší také pojištěncům narozeným po 31. prosinci 1948 a před 1. lednem 1969, pokud splňují všechny následující podmínky:

- 1) nestali se pojištěnci žádného veřejného důchodového fondu nebo podali žádost o převedení prostředků na účet u veřejného důchodového fondu ve prospěch státního rozpočtu prostřednictvím instituce sociálního zabezpečení;

- 2) splňují podmínky pro získání nároku na starobní důchod stanovené v těchto ustanoveních k 31. prosinci 2008.“

Spor v původním řízení předběžná otázka

- 10 Stanisława Tomaszewska, narozená dne 1. března 1952, požádala při dovršení 55 let o předčasný starobní důchod.
- 11 Jmenovaná se nestala pojištěncem žádného veřejného důchodového fondu. V Polsku získala příspěvkové doby v délce 181 měsíců, nepříspěvkové doby v délce 77 měsíců a 11 dnů, jakož i doby zaměstnaní v zemědělském podniku svých rodičů v délce 56 měsíců a 25 dnů. Mimoto získala na území bývalé Československé socialistické republiky příspěvkové doby v délce 49 měsíců.
- 12 Rozhodnutím ze dne 2. srpna 2007 zamítla Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Nowym Sączu žádost o starobní důchod podanou S. Tomaszewskou s odůvodněním, že neprokázala získání minimální doby pojištění v délce 30 let stanovené v čl. 29 odst. 1 bodu 1 důchodového zákona. Vzhledem k tomu, že podle čl. 5 odst. 2 tohoto zákona nemohou nepříspěvkové doby přesáhnout třetinu příspěvkových dob získaných v Polsku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych jí započítala pouze 181 měsíců z titulu příspěvkových dob a 60 měsíců a 10 dní z titulu nepříspěvkových dob. Jelikož S. Tomaszewska nebyla ani držitelkou osvědčení o plné pracovní neschopnosti,

Zakład Ubezpieczeń Społecznych měla za to, že nesplňuje podmínky stanovené pro ženy v případě předčasného odchodu do starobního důchodu.

- 13 Stanisława Tomaszewska podala proti tomuto rozhodnutí žalobu k Sąd Okręgowy w Nowym Sączu (okresní soud ve městě Nowy Sącz). Rozsudkem ze dne 7. prosince 2007 tento soud částečně vyhověl žalobě S. Tomaszewské, když rozhodl, že má od 14. května 2007 nárok na částečný starobní důchod.
- 14 Rozsudkem ze dne 5. srpna 2008 zamítl Sąd Apelacyjny w Krakowie (odvolací soud v Krakově) odvolání podané Zakład Ubezpieczeń Społecznych a potvrdil rozhodnutí vydané v prvním stupni.
- 15 Sąd Apelacyjny w Krakowie měl za to, že součet dob pojištění získaných v Polsku a v zahraničí umožňuje přihlédnout v plném rozsahu k příspěvkovým dobám získaným v Polsku a v zahraničí v souladu se zásadou rovného zacházení s migrujícími pracovníky. Závěr, že nepřispěvkové doby nemohou přesáhnout třetinu příspěvkových dob získaných v Polsku by vedl k situaci, ve které by se k nepřispěvkovým dobám přihlíželo u migrujících pracovníků v menší míře, než by tomu bylo u osob, které získaly poměrně dlouhé příspěvkové doby v Polsku.
- 16 Zakład Ubezpieczeń Społecznych podala kasační opravný prostředek, v němž se dovolávala nesprávného výkladu čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71 a čl. 15 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. 1408/71 (Úř. věst. L 74, s. 1; Zvl. vyd. 05/01, s. 83), ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 118/97 (dále jen „nařízení č. 574/72“), a také čl. 5 odst. 2 důchodového zákona. Sąd Apelacyjny w Krakowie podle jejího

názoru nesprávně rozhodl, že k nepřispěvkovým dobám získaným v Polsku je třeba přihlédnout v rozsahu, ve kterém nepřesahují třetinu prokázaných příspěvkových dob získaných v Polsku a v zahraničí.

- 17 Zakład Ubezpieczeń Społecznych má za to, že při zohlednění různých dob pojištění je třeba vycházet z pořadí uvedeného v čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71. Za účelem posouzení, zda doba pojištění dosažená v členském státě stačí pro získání nároku na starobní důchod, musí příslušná instituce tohoto členského státu v první řadě uplatnit samotné vnitrostátní předpisy uvedeného členského státu a zjistit, zda doba pojištění dosažená v tomto posledně uvedeném státě stačí pro získání nároku na starobní důchod vyplácený uvedenou institucí. Pakliže doby pojištění zjištěné tímto způsobem nestačí, je třeba přihlédnout k dobám pojištění dosaženým v jiných členských státech.
- 18 Podle názoru Zakład Ubezpieczeń Społecznych je tento přístup potvrzen zněním článku 15 nařízení č. 574/72. Krom toho umožňuje přihlédnout ke všem dobám pojištění, příspěvkovým či nepřispěvkovým, získaným v zahraničí, v rozsahu, v němž by se případné omezení při zohlednění určitých dob pojištění nevztahovalo na doby získané v zahraničí, což má zvláštní význam zejména v případě, kdy takové doby byly získány na základě právních předpisů členského státu, který k nim přihlíží při rozhodování o přiznání dávky.
- 19 Podle Sąd Apelacyjny w Krakowie má naopak každý členský stát povinnost za účelem stanovení nároku na dávky vyplácené institucí sociálního zabezpečení podle čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71 započítat doby pojištění získané na území jiného členského státu Evropské unie, stejně jako doby pojištění získané na jeho území.

- 20 Předkládající soud konstatuje, že názor Sąd Apelacyjny w Krakowie je nicméně potvrzen zněním čl. 46 odst. 2 písm. a) první větou nařízení č. 1408/71 týkající se výpočtu teoretické výše dávky a má za to, že je sporné, zda nepříspevkové doby nesmějí překročit třetinu prokázaných příspěvkových dob v Polsku nebo třetinu všech dob pojištění, které byly získány v průběhu výdělečné činnosti pojištěného, a to i v jiných členských státech.
- 21 Za těchto podmínek se Sąd Najwyższy rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba čl. 45 odst. 1 nařízení [č. 1408/71], ve spojení s čl. 15 odst. 1 písm. a) nařízení [č. 574/72], vykládat v tom smyslu, že příslušná instituce členského státu v případě, kdy zjistí, že zaměstnanec nezískal dostatečně dlouhou dobu pojištění v tomto členském státě stanovenou právními předpisy tohoto státu, což je podmínka pro získání nároku na starobní důchod, musí přihlídnout k době pojištění získané v jiném členském státě tím způsobem, že doba pojištění, na níž závisí získání tohoto nároku, se znova vypočítá podle ustanovení vnitrostátního práva, přičemž doba pojištění získaná v tomto jiném členském státě se započte stejně jako doba pojištění v tomto státě, anebo tím způsobem, že doba pojištění získaná v tomto jiném členském státě se připočte k době pojištění získané v tuzemsku již dříve vypočítané podle dotčených ustanovení?“

K předběžné otázce

- 22 Úvodem je třeba upřesnit, že spor mezi Zakład Ubezpieczeń Społecznych a S. Tomaszewskou se týká získání nároku na starobní důchod, tedy otázky, na níž se vztahuje čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71, zatímco pravidla týkající se výpočtu výše dávek jsou

stanovena v článku 46 a násl. uvedeného nařízení (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 9. prosince 1993, Lepore a Scamuffa, C-45/92 a C-46/92, Recueil, s. I-6497, bod 13, jakož i ze dne 12. září 1996, Lafuente Nieto, C-251/94, Recueil, s. I-4187, bod 49).

- 23 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda je třeba čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71 vykládat v tom smyslu, že při určování minimální doby pojištění požadované vnitrostátním právem pro získání nároku na starobní důchod migrujícím pracovníkem musí příslušná instituce dotyčného členského státu pro účely stanovení limitu, jenž nesmí přesáhnout nepřispěvkové doby ve vztahu k příspěvkovým dobám, jak jsou upraveny právními předpisy tohoto členského státu, přihlídnout pouze k příspěvkovým dobám získaným v tomto členském státě, nebo ke všem dobám pojištění, které byly získány v průběhu výdělečné činnosti migrujícího pracovníka, a to i v jiných členských státech.
- 24 Podle ustálené judikatury jsou k definování podmínek vyžadovaných pro poskytnutí dávek sociálního zabezpečení příslušné členské státy, a to i když přijmou přísnější podmínky, které však nesmí vést ke zjevné nebo skryté diskriminaci mezi pracovníky Unie (rozsudky ze dne 20. září 1994, Drake, C-12/93, Recueil, s. I-4337, bod 27; ze dne 20. února 1997, Martínez Losada a další, C-88/95, C-102/95 a C-103/95, Recueil, s. I-869, bod 43, a také ze dne 20. ledna 2005, Salgado Alonso, C-306/03, Sb. rozh. s. I-705, bod 27).
- 25 Systém zavedený nařízením č. 1408/71 je totiž pouze koordinačním systémem, který upravuje zejména způsoby určování právních předpisů použitelných na zaměstnance a osoby samostatně výdělečně činné, kteří za různých okolností využívají svého práva na volný pohyb (rozsudky ze dne 9. března 2006, Piatkowski, C-493/04, Sb. rozh. s. I-2369, bod 20; ze dne 18. července 2006, Nikula, C-50/05, Sb. rozh. s. I-7029, bod 20, a ze dne 3. dubna 2008, Derouin, C-103/06, Sb. rozh. s. I-1853, bod 20).

- 26 Takovému systému je vlastní, že podmínky, kterým podléhá dosažení dob zaměstnání nebo pojištění, se liší podle členského státu, v němž dotyčný pracovník vykonával svou činnost. Tyto podmínky, jak vyplývá z čl. 1 písm. r) nařízení č. 1408/41, jsou definovány výlučně právními předpisy členského státu, ve kterém byly dotčené doby získány.
- 27 Členské státy jsou však při stanovení uvedených podmínek povinny respektovat právo Unie a zejména cíl sledovaný nařízením č. 1408/71, jakož i zásady, z nichž toto nařízení vychází.
- 28 V tomto ohledu je třeba připomenout, že cílem nařízení č. 1408/71, jak uvádí jeho druhý a čtvrtý bod odůvodnění, je zajistit volný pohyb zaměstnanců a samostatně výdělečných osob v Unii při respektování zvláštních vlastností vnitrostátních právních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení. Jak vyplývá z jeho pátého, šestého a desátého bodu odůvodnění, vychází nařízení za tímto účelem ze zásady rovného zacházení s pracovníky s ohledem na různé vnitrostátní právní předpisy a jeho účelem je co nejlépe zajistit rovné zacházení se všemi pracovníky na území členského státu, a zároveň zamezit znevýhodnění pracovníků, kteří vykonávají své právo na volný pohyb (výše uvedené rozsudky Piatkowski, bod 19; Nikula, bod 20, a Derouin, bod 20).
- 29 Co se týče konkrétně důchodového pojištění, článek 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71 vyžaduje, aby příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání nároku na dávku splněním minimální doby pojištění, přihlížela, pokud je to nezbytné pro získání nároku na dávku dotyčným pracovníkem, k dobám pojištění

získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by se jednalo o doby získané podle jí uplatňovaných právních předpisů.

- 30 Článek 45 nařízení č. 1408/71 tak provádí zásadu sčítání dob pojištění, bydlení nebo zaměstnání, jak ji upravuje čl. 42 písm. a) ES. Jedná se o jednu ze základních zásad koordinace systémů sociálního zabezpečení členských států v rámci Unie, která má zajistit to, že výkon práva svobodně se pohybovat, které přiznává Smlouva o ES, nemá za účinek zbavení pracovníka výhod sociálního zabezpečení, kterých by se mohl dovolávat, pokud by strávil celý svůj pracovní život pouze v jednom členském státě. Takový důsledek by totiž pracovníka Unie mohl odradit od výkonu svého práva svobodně se pohybovat, a tudíž by představoval překážku této svobody (rozsudek ze dne 26. října 1995, Moscato, C-481/93, Recueil, s. I-3525, bod 28, a výše uvedený rozsudek Salgado Alonso, bod 29).
- 31 V důsledku toho má členský stát právo stanovit minimální dobu pojištění pro účely vzniku nároku na starobní důchod upravený vnitrostátními předpisy a určit povahu a hranice dob pojištění, které pro tyto účely mohou být brány v úvahu, jsou-li v souladu s článkem 45 nařízení č. 1408/71 vzaty v úvahu rovněž doby získané podle právních předpisů ostatních členských států za stejných podmínek, jako kdyby byly získány podle vnitrostátních právních předpisů (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Salgado Alonso, bod 31).
- 32 V projednávané věci ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že příspěvkové doby získané v jiném členském státě Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznává při stanovení doby požadované pro získání nároku na starobní důchod a připočítává je ke všem dobám pojištění získaným v Polsku. Tytéž příspěvkové doby získané v jiném

členském státě se však nezohledňují při stanovení limitu ve výši jedné třetiny, jenž nesmí přesáhnout nepřispěvkové doby ve vztahu k dobám příspěvkovým.

- 33 Není přitom popíráno, že pracovnice, o niž se jedná ve věci v původním řízení, která získala doby pojištění v Polsku i v jiném členském státě, se z tohoto důvodu nachází v situaci, která je méně příznivá než situace pracovníka, který získal všechny doby pojištění v Polsku.
- 34 Jak vyplývá z výpočtu provedeného Zakład Ubezpieczeń Społecznych, může totiž S. Tomaszewska uplatňovat nárok na nepřispěvkovou dobu pouze v délce 60 měsíců, a získat tak celkovou dobu pojištění v délce 346 měsíců, což jí k získání nároku na starobní důchod nestačí. Naopak pokud by S. Tomaszewska byla získala všechny doby pojištění v Polsku, namísto toho, aby využila svého práva na volný pohyb a získala doby pojištění v jiném členském státě, mohla by uplatňovat nárok na nepřispěvkovou dobu v délce 76 měsíců a získat celkovou dobu pojištění v délce 362 měsíců, která odpovídá minimální době pojištění nezbytné pro získání nároku na starobní důchod.
- 35 Uplatnění vnitrostátního práva institucí Zakład Ubezpieczeń Społecznych ve věci v původním řízení, které při stanovení limitu ve výši jedné třetiny, jenž nesmí přesáhnout nepřispěvkové doby ve vztahu k příspěvkovým dobám, přinese za těchto podmínek pracovníkům Unie, kteří vykonávají své právo volného pohybu, méně příznivé zacházení ve srovnání s pracovníky, kteří tohoto práva nevyužili, může být překážkou

volného pohybu pracovníků a zmařit uplatňování pravidel sčítání dob pojištění uvedených v článku 45 nařízení č. 1408/71.

36 Z judikatury uvedené v bodě 31 tohoto rozsudku totiž vyplývá, že polské právo sice může stanovit minimální dobu pojištění pro účely vzniku nároku na starobní důchod a určit povahu a hranice dob pojištění, které mohou být vzaty v úvahu pro tyto účely, avšak může tak učinit jedinečně pod podmínkou, že jsou v souladu s článkem 45 nařízení č. 1408/71 zohledněny rovněž doby pojištění získané v jiném členském státě za stejných podmínek, jako kdyby byly získány v Polsku.

37 Doby pojištění získané S. Tomaszewskou v jakémkoli jiném členském státě se tedy musí započítat stejně jako příspěvkové doby získané v Polsku, a tudíž být zahrnuty do výpočtu při stanovení limitu ve výši jedné třetiny, jenž nesmí přesáhnout nepřispěvkové doby ve vztahu k příspěvkovým dobám.

38 Co se týče argumentu, který uplatňuje polská vláda, podle něhož lze skutečnost, že se nepřihlíží k dobám pojištění získaným v jiných členských státech při stanovení limitu ve výši jedné třetiny, jenž nesmí přesáhnout nepřispěvkové doby ve vztahu k příspěvkovým dobám, odůvodnit administrativními obtížemi a jinými problémy praktického rázu, stačí konstatovat, že čl. 39 odst. 3 ES nepřipouští, aby byl výkon práva volného pohybu pracovníků omezen z jiných důvodů než jsou důvody veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví. Kromě těchto případů výslovně uvedených ve Smlouvě tudíž nelze překážku volného pohybu pracovníků odůvodnit ničím jiným (viz

v tomto smyslu rozsudky ze dne 7. března 1991, Masgio, C-10/90, Recueil, s. I-1119, bod 24, a ze dne 16. září 2004, Merida, C-400/02, Sb. rozh. s. I-8471, bod 30).

- 39 S ohledem na předchozí úvahy je třeba odpovědět na položenou otázku tak, že je třeba čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71 vykládat v tom smyslu, že při určování minimální doby pojištění požadované vnitrostátním právem pro získání nároku na starobní důchod migrujícím pracovníkem musí příslušná instituce dotyčného členského státu pro účely stanovení limitu, jenž nesmí přesáhnout nepřispěvkové doby ve vztahu k příspěvkovým dobám, jak jsou upraveny právními předpisy tohoto členského státu, přihlídnout ke všem dobám pojištění získaným v průběhu výdělečné činnosti migrujícího pracovníka, včetně dob získaných v jiných členských státech.

K nákladům řízení

- 40 Vzhledem k tomu, že řízení má, co se týče účastníků původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 45 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, na osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění

pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1992/2006 ze dne 18. prosince 2006, je třeba vykládat v tom smyslu, že při určování minimální doby pojištění požadované vnitrostátním právem pro získání nároku na starobní důchod migrujícím pracovníkem musí příslušná instituce dotyčného členského státu pro účely stanovení limitu, jenž nesmí přesáhnout nepřispěvkové doby ve vztahu k příspěvkovým dobám, jak jsou upraveny právními předpisy tohoto členského státu, přihlídnout ke všem dobám pojištění získaným v průběhu výdělečné činnosti migrujícího pracovníka, včetně dob získaných v jiných členských státech.

Podpisy.